

sesfrihed paa Takstomraadet, allerede kan siges at have bestaaet sin Prøve. Skønt man naturligvis har maattet gaa frem med en vis Forsigtighed, idet Bevægelsesfriheden udelukkende har maattet staa i Takstnedsættelsernes Tegn, kan det allerede nu med Sikkerhed siges, at Indtægtsnedgangen for Banerne i indeværende Aar vilde være blevet betydelig større, hvis man ikke havde haft Mulighed for dels ved generelle Takstnedsættelser, dels ved specielle Fragt-overenskomster baade at drage ny Trafik til Banerne og holde paa Trafik, der ellers vilde være søgt andre Veje hen. Ogsaa heri kan der ligge nogen Fortrøstning for det ærede Medlem Hr. N. Neergaard med Hensyn til Indtægtssiden paa Finanslovsforslaget for 1926—27.

Der er af forskellige, det ærede Medlem Hr. Pürschel, det ærede Medlem Hr. Vestergaard og delvis det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard, fremsat Ønsker om almindelige Takstnedsættelser. Jeg er enig i, at almindelige Takstnedsættelser bør komme saa hurtigt som gørligt. Det er ikke min Opfattelse, at Statsvirksomhederne skal give Overskud udover den forudsatte Forrentning og Amortisation af Anlægskapital; naar dette Punkt er naaet, vil Tiden være inde til, saaledes som det allerede delvis er sket ved Postvæsenet og Telegrafvæsenet, at lempe Taksterne nedad, dog uden at det gaar ud over den opnaaede Balance. For Statsbanernes Vedkommende ser jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Korsgaard ingen Mulighed for almindelige Takstnedsættelser, saa længe Banerne giver Underskud. Det vilde blot være at lægge det forøgede Underskud over paa Skatterne, som i Forvejen bærer det Underskud, der er. Om der, saaledes som det ærede Medlem Hr. Korsgaard foreslaar, skulde være Mulighed for en Omlægning af Taksterne, Nedsættelse af nogle og Forhøjelse af andre, staar for mig som tvivlsomt, men det skal blive nøje overvejet. Foreløbig mener jeg, at den Vej, man er gaaet under den nye Ordning, med generelle Takstnedsættelser, hvor man gennem forøget Trafik venter at kunne bringe Indtægterne op, og i øvrigt Nedsættelser gennem Fragt-overenskomster, er den eneste fremkommelige for Tiden.

Justitsministeren (Steincke): Saa vidt jeg har kunnet se, er der under den hidtil forløbne Del af Finanslovbehandlingen kun 18 Talere, der har beskæftiget sig med Justitsministeriets Administrationsomraade, men enkelte af disse har besværet sig med flere forskellige Spørgsmaal, som jeg nu

skal forsøge at svare paa saa kort, som det synes mig forsvarligt, idet jeg dog beklager, hvis det i enkelte Tilfælde skulde vise sig, at jeg ikke har taget Svaret saa let, som Forespørgeren maaske har ventet efter selv at have følt sig lettet.

Jeg skal paa Forhaand bemærke, at jeg overhovedet ikke vil tale om *mit* Bidrag til Fremblomstringen af den Del af Hjemmeindustrien, der betegnes ved ministerielle Interviews, udover at takke det ærede Medlem Hr. Holger Andersen for hans Anerkendelse af den Fuldkommenhed, jeg i saa Henseende efterhaanden skal have opnaaet i Kraft af en baade af Taalmodighed og Arbejdslyst præget Træning i det i øvrigt ganske ulønnede Bierhverv.

Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger vedrørende sønderjydske Forhold, som flere ærede Medlemmer har beskæftiget sig med. Jeg maa begynde med at takke det ærede Medlem Hr. Pürschel og ikke mindst det ærede Medlem Hr. Holger Andersen for disses ubetingede Anerkendelse af min Holdning med Hensyn til Pasforholdene i Sønderjylland, specielt i Anledning af den saakaldte Knivsbjergfest. Man har i denne Forbindelse brugt Ordet „Paskrig“, et Udtryk, jeg paa ingen Maade kan tiltræde, hvis man da til en Krig kræver, at der skal være to Parter, idet jeg roligt kan sige, at der ikke i Nægtelsen af den særlige Begunstigelse, som et Fællesvisum betyder, en Nægtelse, som i øvrigt kun fandt Sted overfor to udprægede slesvigholstenske Sammenslutninger, rettede mod den dansk-tyske Grænse, i mindste Maade kan ses noget Udtryk for Krig eller blot for uvenlige Følelser overfor Tyskland eller tyske Statsborgere. De Udtalelser, jeg i den Anledning fremsatte offentligt, og som heldigvis fandt almindelig Tilslutning hos vistnok den samlede Presse paa „Politiken“ nær, og som tillige billiges fra liberal tysk Side, saaledes som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen citerede, disse Udtalelser, dette Interview var selvfølgelig ogsaa i Overensstemmelse med min Kollega Udenrigsministerens Opfattelse og dækkede i det hele Regeringens Syn paa disse Forhold.

Men heri maa man dog ikke se noget Ønske om ikke gennem en eventuel Forhandling at opnaa en Ordning af Pasforholdene, der kan give et klart Udtryk for det bedst mulige Forhold og for Ensartethed i Synspunkter mellem de to Lande og samtidig for den størst mulige Hensyntagen særlig til Grænsebefolkningen paa begge Sider.

Det samme ærede Medlem Hr. Holger